

DOSUD NEDOKONČENÝ RUKOPIS NOVELY

Diagnóza: učitelka

Přísežně prohlašuji, že osoby i skutečnosti uvedené v následujícím příběhu jsou nepravdivé. Všechno jsem si od a do zet vymyslel, neboť moje životní zkušenost je až k uzoufání plochá, žádní čerti stejně nejsou a zrzaví už tuplem ne. Jedině snad napříč některý oraniskem škobrtne. Ale to až za sedmero řekami a sedmero horami, v Litovanech kterýchsi podivných, kde utonulé pod vrbičkami a štěkavé na kuthanech pohřbívají.

autor

1 Zapít vlažnou vodou

„Takže třikrát denně půl prášku: ráno na lačno, v poledne po obědě, večer před spaním?“

„A zapít vlažnou vodou. Přesně tak, jak jsem vám to napsal. Neztraťte ten lístek.“

„Neztratím.“ Oba hlasy se pozvolna přesouvaly blíž. „Neztratím. Děkuji, pane doktor. Třikrát denně půl, na lačno, po obědě, před spaním.“

„Zapít odstátou vodou.“

„Může z vodovodu?“

„V tom případě ale jen polovinu sklenice.“

Zádveřní dialog jí cosi připomínal. Jenom nevěděla, jestli z minulosti nebo budoucnosti; teď se ta dáma znovu zeptá na vodu.

„Takže z kohoutku může, ale jen odstátá a půl sklenice?“

„Může. Odstátá. Půl sklenice. Přesně. Ráno na lačno, v poledne po obědě, večer před spaním. Polovinu tablety z těch, které jsem vám dal. Abyste nemusela stát frontu v lékárně a ušetřila za manipulační poplatek.“

„Vy jste dobrodinec, pane doktor. Jak vy se o člověka staráte, to by se mělo dát do novin!“

„Dělám to rád, paní profesorko.“ Ordinance se konečně otevřela.
„Nashledanou a bylo mi potěšením, kdyby něco, neprodleně se dostavte. Vždyť trefíte.“

„K vám vždycky, pane doktor. Diamantový mozek, zlaté srdce, jako Karel Havlíček! Nashledanou, nashledanou!“ Dáma Alenu prokádrowala mžiknutím oka a belhala se prázdnou čekárnou k východu. Stařecký odér za ní vlál jak mušelínový závoj, jako dým za kolesovým parníkem na řece Mississippi.

„Ruku líbám, milostivá,“ pronesl stoicky muž v bílém plášti a Alena nepoznala, zda ten hokynářský pozdrav platí ještě na odchodnou předchozí pacientce, a nebo je na přivítanou pro ni. „Jste dnes už poslední, račte dál, posadte se,“ odříkával svoji roli lékař. S profesionálním pochopením zíral skrze ni do prázdna. „Co vás trápí, čím mohu pomoci?“

„Špatně spím, pane doktore...“

Plynule navázal: „...uniká vám smysl života, utápíte se v depresích.“

„Přesně tak,“ ocenila jeho intuici.

„Ani nemluvnata dnes pořádně nespí, paní profesorko, o smyslu života kafrají už i v televizi. A deprese taky nejsou to, co bývaly.“ Zdálo se, že na ni přece jen zaostřuje zrak. „Máte u mě kartu? U sebe zdravotní průkaz? Jste u Všeobecné?“

Spolu se svým občanským průkazem mu podala i evropský průkaz zdravotního pojištění: „Ano, ano, ano.“

Odštrachal se do sousední místnosti, kde lomcoval s regály kartotéky.

„Tak je to, paní profesorko,“ vzdychl, když se opět zhroutil do své pojízdné židle a vrátil Aleně oba doklady. „Martinec Petr,“ četl z přinesené zdravotní karty, „ten podvrtnutý kotník už nezlobí?“ zeptal se starostlivě.

„Já jsem Markvartová Alena.“

Zahleděl se na ni s podezřením, ale pak jí přece jen uvěřil: „Asi jsem sáhl vedle, to víte, milostivá,“ brumlal, „sestru finančně neutáhnu, takže sám si vařím, sám si peru,“ kupodivu křepce odběhl znovu vedle ke kartotéce pacientů a do zvuku páčeného regálu zaslechla jeho polohlasné: „Že se na to...“

Rozhlížela se zatím po jeho ludrácké ordinaci, vyzdobené zdravotními plakáty.

„Ale no ovšem, slečna inženýrka Alena Markvartová,“ usedl opět proti ní. „Hm,“ začetl se do kroniky jejích nespavostí, alergií, angín, podrážděného apendixu. Do spalniček, osypek, povinných i nepovinných očkování, podvýživy, průběhu porodu, těhotenství, početí a kdo ví, čeho ještě všeho dalšího. „Až na ty depky a nespavost jste zdravá jako řípa,“ konstatoval pak docela civilně.

„Taky mi padají vlasy.“

Spráskl ruce: „Na jaře línají všechna zvířátka,“ uklidňoval ji, „matička příroda je už taková. Umíte kližkový guláš?“

„Kližkový co?“ nechápala.

„Ten je na vlasy nejlepší, ten si vyvařujte,“ pohladil mimoděk svoji pleš, „konec konců vlasy nejsou všechno, že ano.“ Promnul si kořen nosu. „Jinak vám radím harmonii, pohodu, nic si nepřipouštět, místo novin ženské časopisy, v televizi jen seriály, z knih Wievegha a Pawlovskou. Tiků v obličejí si jednoduše nevšímejte a rameno vám škusne pouze tu a tam, to vyhnije samo.“ Zamyslel se. „Kdybych si tak mohl nabodovat edukační pohovor, jenže ten by mně škrtli,“ mávl rukou. „Chcete doporučení na psychiatrii?“

„Zatím snad ani ne, jen prášky mi už došly.“

Hrábl po štůsku receptů. Byl to snad poslední lékař, který receptisy ještě psal ručně: „Místo Diazepamu nasadíme pro změnu Lexaurin, třikrát denně nebo víc, podle potřeby. A hajací Rohypnol zaměníme za Stilnox, jenže ten pojišťovna nehradí. Dáte za dvacet tablet sto jedenáct korun osmdesát haléřů?“

Kývla.

„Jedna tableta vydá za panáka rumu,“ uklidnil ji, „pořád se vyplatí. A nemusíte se stydět kupovat lahve a pak je tajně vynášet do kontejneru. Přes

den ve vyučování zkuste konzumovat vodku, ta z úst až tolik nepáchne.“ Zvedl ukazovák: „Ale pozor, na alkoholu nešetřit! Žádní stánkaři, zásobovat se jen a pouze v hypermarketech, etiketa by měla mít z druhé strany čárkový kód.“

Znovu kývla.

„Ačkoli,“ zamyslel se nad vyplňováním hlavičky receptu, „delirium tremens je v kantorské branži běžná nemoc z povolání.“

„Pane doktore, jak víte, že učím, když jsem inženýrka?“ podivila se. „Já tedy opravdu učím,“ zavrtěla sama nad sebou hlavou, „mám smlouvu do třicátého šestý.“

„Ale no tak,“ dýchnul zálibně na razítko a spustil je z výšky na hotový receptis, „jako dvojnásob atestovaný údržbář lidských těl s bohatou klinickou i privátní praxí umím diagnostikovat. A učitelka, račte prominout – to je diagnóza.“

Možná by se pobavil, kdyby začala na protest hystericky ječet, ale Alena to rozdýchala. Doslova rozdýchala, neboť techniku hlubokého dýchání v krizových situacích si osvojila v psychologické ambulanci jiného soukromého šarlatána.

„Tuhle diagnózu poznáte už mezi dveřmi?“ provokovala.

„Bezpečně,“ nedal se vyvést z míry. „S devadesátiprocentní pravděpodobností rozeznám i děti učitelce. Třeba jen podle obdobné epické šíře vyjadřování při líčení příznaků zdravotních potíží.“

„Pane primáři,“ neodpustila si oslovením zarýt i do něj, „potom jste buď génius, nebo cynik.“

„Děkuji, jsem ten i onen,“ potěšil ji. „Jako živnostník oslovuji klienty servilně titulem vždy o stupínek vyšším,“ usmál se slizce. „Paní učitelce říkám tedy paní profesorko. Paní ředitelce paní inspektorko. Pana náměstka ministra bych tituloval panem ministrem. Kdybych měl takového vašnostu za pacienta, což nemám,“ pokrčil rameny. „Proto i vám schvaluji toho primáře.“ Složil si ruce na břicho a naklonil zálibně hlavu: „Řekněte to ještě jednou.“

„Co?“ nerozuměla.

„Toho primáře!“

Její úzkost jako kdyby se zmírnila a šedivá barva ordinace nepatrně zezelenala; Alena dokonce dostala chuť se pousmát. Ale překonala ji a pravila co možná ponuře: „Pane primáři, jste nehorázný cynik. Připomínáte mi primáře z jedné staříčké Kunderovy povídky.“

„Děkuji za kondolenci, směšné lásky minulého století jsou dnes již dojemné. Lásky.“ Mírně zašilhal, nebo se jí to jen zdálo? „Máte pravdu, my plešatí primáři jsme z popisu práce cynikové. I já jsem tedy cynikem.“ V předstíraném pokání vydechl a zavrtěl hlavou. „Jsem cynikem, neboť paní profesorce před vámi jsem dal placebo, jelikož její profesní neuróza je nevyléčitelná. Ta dáma stejně přesahuje svůj statisticky průměrný věk,“ licoměrně vzdychnul. „Zástupkyně ředitelky škol a výchovné poradkyně většinou nepřežívají klimakterium, zatímco řadové pedagožky se dožívají důchodu ze sedmdesáti sedmi procent.“

„A ředitelky?“

„Ty jsou naopak nesmrtelné.“ Otevřel po paměti regál za sebou, vyndal z něj láhev koňaku a dvě kádinky. Obě nalil asi do třetiny: „Než si vyzvednete ten Lexaurin.“

Zvrátili do sebe každý svoji porci bez příťuknutí.

Otřásla se a nadechla: „Já nepřipíjím na padající vlasy, na tiky v obličeji a na záškuby ramene, na deprese a úzkostné stavy, ale na co vy, pane primáři?“ zeptala se ho mezi tím, co naléval repete.

Pohodlně se opřel a zjevně rád přijal její výzvu: „Já nepřipíjím na to, že jsem přežil týden, na to, že dnes už nemusím zakládat karty klientů zpět do kartotéky,“ odhodil její chorobopis na hromadu ostatních vedle stolu. „Nepřipíjím na to, že dnes nemusím šůrovat ordinaci, čekárnu, toalety, nemusím doplňovat klozetpapír a všet vedle umývadla nový ručník místo toho ukradeného. Že dnes večer nemusím,“ rozhlédl se neútnou místností. „Všechny tyhle radosti si ponechám na sobotu a neděli. Zítra ráno začnu opravou splachovadla na dámách.“

Mlčela a hleděla na něj.

„Naopak připíjím na to,“ s gustem zafilozofoval, „že jsem v zaměstnání svobodný, že nade mnou nebučí žádný nomenklaturní kádr, že si ručím sám za svoji práci,“ zvedl kádinku v jedné ruce, „na to připíjím. To je nenahraditelné a to vy mladí už neoceníte,“ zakončil didakticky. „To vy jako učitelka nikdy nezažijete, s prominutím.“

Odmlčel se, sklo s alkoholem v pozdvižených rukou: „Na co připijete vy?“

„Že jsem skoro přežila první školní rok na naší strojní průmyslovce. Akorát jsem dnes celá vešla do zrcadla. I proto jsem přišla za vámi.“

Pohlédl na ni chirurgicky: „Budeme vyšívát?“

„Já nerozbila zrcadlo, já zrcadlem prošla.“

„Vzadu bylo co?“

„Chodba vpravo a vlevo.“

„Vydala jste se kterou?“

„Oběma současně.“

Pokývl hlavou: „Tak to už ten školní rok ve zdraví dorazíte. Za chybnou diagnózu se omlouvám a edukační pohovor si přece jen zkusím nabodovat.“ Podal jí sklenici. „Na zdraví!“

„Mimochodem,“ pokračoval, „na vašem místě bych se v rámci psychoterapie pro radost a pobavení hlásil do rozličných kuriózních konkurzů na nejrůznější extravagantní profese. Za to nic nedáte a otrkáte se.“ Nahlédl do její zdravotní karty. „Absolventka Fakulty informačních technologií Vysokého učení technického přece něco umí a nemusí učit.“

„Nemám praxi,“ namítla.

„Dorazíte rok na průmyslovce, prodloužíte si smlouvu na další období, necháte si ještě proplatit prázdniny a v září jednoduše nenastoupíte,“ radil jí protřele. „V životopisu budete mít po pravdě uveden celý rok praxe, budete neopotřebovaná, flexibilní, perspektivní pracovnice s jiskrou v oku. Ale,“ zvedl ukazovák, „o depresích ani špitnout, při pohovorech se dívejte do očí tazatelům, buďte uvolněná.“ Kdoví proč se rozesmál a pak náhle zvážněl.

„Nesmíte vyslovit neumím a nevím, protože přece všechno umíte a všechno víte. Až vyhraje konkurz a nastoupíte, tak se zacvičíte, o to strach nemám. Já být ve vaší kůži...“ zasnul se. „Já bych dnes udělal kariéru!“

„Ale to by nebylo fér,“ namítla, „být mladý a mít zkušenosti starce!“

„Kdybych byl mladý,“ zvolal a teatrálně rozpažil, „kdybych byl mladý, mladá,“ pohlédl na ni, „tak bych byl klidně i pitomý, pitomá... pardon.“

Hleděla na něj skepticky a nereagovala. Sklidil láhev i sklo. V ordinaci se ještě více zešeřilo, zelený přísvit zmizel, stěny se zužovaly a strop klesal. Vstala.

„Je za zrcadlem čtvrtý rozměr?“ zeptal se úplně jiným hlasem, jaksi nefelčarsky, skoro lidsky.

„Je.“

„Dostanu od vás třicet korun,“ pravil již opět ve své profesionální roli a zašterchal krabičkou s mincemi, potom jí vrátil na padesátikorunu. „Večer si na noční stůl připravte misku s nakrájeným ovocem, třeba jablkem, a když v noci nebudete spát, chroustejte to jablíčko...“

Na dveře se ozvalo zaklepání. Nasoukal ruku zpět do bílého pláště a rozsvítil zářivku. Strop se zvednul, stěny byly opět na svém místě. Lékař šel otevřít.

„To je dobře, že jste ještě tady, pane doktor! Já si u vás zapoměla ten lístek, na který jste mi napsal užívání. Nebo jsem ho ztratila?“

„Nevadí, paní profesorko, nikam nespěchám, lístek napíšu znovu, pojdte dál a posaďte se,“ zašvitořil.

„Vy jste tak hodný, pane doktor, to by se mělo dát do televize.“

„To říkají všichni,“ odvětil primář, mrknul na Alenu a podal jí recept. Obrátil se opět k paní profesorce a odříkával s pedantickou akurátností: „Polovinu prášku třikrát denně, ráno na lačno, v poledne po obědě a večer před spaním. Zapít vlažnou vodou, která může být i z vodovodu. V tom případě ale jen polovinu sklenice.“

Alena za sebou zavřela dveře ordinace.

2 Šaty z oříšku a k tomu koně, co zpívá hlasem Goťáka

Zavřela za sebou dveře ordinace a jeho mrknutí si nesla k sobě do podnájmu sbalené v ranečku jak tvarohové buchty od mámy. Sobotu strávila na gauči s novou Halinou Pawlovskou, ale v neděli se již cítila lépe. Přemluvila se k činorodému optimismu a tak navečer zajela tramvají k Poříčí, kde se na první lavičce cyklistické stezky přezula do kolečkových bruslí, nasadila si přilbu a chrániče, boty vložila do batůžku a vyrazila podél řeky směrem k soutoku Svratky se Svitavou. Šustila si to nově vybudovaným podjezdem pod Renneskou třídou, na Štýřickém nábřeží před železničním viaduktem přejela elegantní turistickou lávkou z pravého na levý břeh řeky a potom už se mohla soustředit pouze na jízdu samu. Ze sluchátek přehrávače jí Magdalena Kožená zpívala Bacha, asphalt se před ní odvíjel jako v počítačové hře, Svratka vedle ní probleskovala skrze divokou vegetaci. Vyhýbala se ostatním bruslařům a cyklistům, rodinkám s kočárky i důchodcům, psům na vodítku a jejich majitelům. Při soutoku řek se vydýchala a vydala již mírnějším tempem zpět. Byla propocená přesně tak, jak to má být, našla svoje optimální tempo a její skluz se prodloužil. Kdyby tak zodpovědní činitelé místo olympiád a jiných sportovních megasoutěží nadopovaných profesionálů věnovali ušetřené milióny do vybudování sítě cyklistických, bruslařských, lyžařských a turistických stezek pro obyčejné lidi, udělali by lépe, přemítala. Jenže sport je byznys, pokárala se za nevědomost. Byznys jako vlastně všechno. A ona je kráva neurotická. S diagnózou učitelka.

Jela nyní proti proudu řeky a záviděla všem těm, kteří nebyli sami. Bruslařským manželům s aerodynamicky kapotovaným kočárkem, milencům, přátelům, cyklistům usilovným i ležérním, zrzkovi na bruslích s funicím pitbulem po boku. Současně si však byla vědoma toho, že kdyby i ona jela s někým, musela by se přizpůsobovat jeho tempu, jeho rozmarům a chtěla by být raději zase sólo. Nevěděla, co vlastně chce. Byla protivná sama sobě a přitom se litovala. Možná je to tím, že zítra musí naběhnout opět do výuky, která studenty vůbec, ale vůbec nezajímá, jako konec konců nezajímá ani ji. Viděla se raději na širokém plátně kina svištět na kolečkových bruslích vedle Brada Pitta,

což jí dělalo na jednu stranu dobře, ale na stranu druhou se zase styděla za to, že je tak pitomá. Jak správně konstatoval starý cynický primář. Denní snění je přece jedním z příznaků neuroticismu. K čertu s tím vším, už by bylo na čase prožít nějaké osudové setkání. Třeba s tímhle svalnatým osamělým cyklistou, vlastně s tím ne, má velký zadek a knír jak čokl v nalezinci.

Na gauči ve svém podnájmu pak z misky chroustala nakrájené jablko a promítala si jednotlivé sekvence filmu právě uplynulého dne a děsila se toho, jak opět neusne. Co bylo nejhezčí, co stálo za tu neděli? Propouštěla mezi prsty jeden po druhém korálky zážitků a celý ten růženec nestál za nic. Brno si hraje na metropoli provinční gubernie, ale je zapškle šedivé, jako ta jejich celá slavná průmyslovka. Kdyby tak žila třeba v Paříži! Jenže si byla trapně vědoma toho, že tam by už vůbec neobstála. Ale přesto! Kdyby tak žila v Paříži třeba někdy v devatenáctém století! Na zámku v předměstí Paříže! Brala by hodiny klavíru a jízdy na koni, měla by k dispozici vlastní kočár a byla by hvězdou plesové sezóny. Něco jako komtesa Hortenzie. Na kanavě by vyšívala japonské vzory a v salonu přijímala všechny ty impresionisty a na zamrzlém jezeře by bruslila s Leonardem DiCapriem, mohérová šála by za ní romanticky vlála a měla by ne jednoho, nýbrž hned tři pitbuly. Takový zámek s velkým parkem okolo a zahradník by jí zpíval rozvíjej se poupátko nejkrásnější z květů a ona by měla hvězdu na čele a šaty z oříšku a koně co zpívá hlasem Goťáka kdepak ty ptáčku hnízdo máš a to už spala, ale byla přesvědčena o tom, že stále nemůže usnout a proklínala plešatého primáře za jeho směšné lásky. Ve snu se pak zúčastnila konkurzu na místo správce sítě Výzkumného Ústavu Vojenské Psychagogiky a ten konkurz vyhrála.

3 Na naší škole se nepřezouváme

A ten konkurz vyhrála, ale jenom ve snu. Proto si hned ráno místo snídane zaběhla na rektorát Univerzity Míru a pročetla nástěnku s vypsanými volnými místy. Je to k nevíře, ale mezi jinými tam skutečně viselo oznámení o konkurzu pro funkci správce sítě právě vzniklého VÚVPsg v areálu brněnského Sextagonu, zbrusu nového monstrózního centra Nato pro střední Evropu. Kontroverzní

šestihhranná budova ze skla a oceli podle návrhu architekta Jana Kaplického zdobila vrchol Kraví Hory místo bývalé hvězdárny. Datum uzávěrky přihlášek uchazečů právě dnes. V poledne na úkor oběda tedy sepsala žádost i svoje profesní curriculum vitae. Přesně podle mustru vzoru anglického životopisu, jak jej našla na Googlu. Odeslala vše neprodleně elektronicky a pro jistotu rovněž v písemné podobě na příslušnou adresu. Dala na radu cynického primáře, aby svými přednostmi nešetřila, ba naopak. Brala to jako legraci nebo něco podobně nehorázného, jako kdyby si vsadila jackpot v angličtině.

Na poslední odpolední vyučovací dvouhodinovku toho dne měla mít strojaře ze IV.B. Třídu vyhlášených frajerů těsně před maturitou. Kteří ji mají na chvostu, jako vůbec veškerou jejich střední průmyslovou školu, o životu ani nemluvě. Kteří vědí velmi dobře, k čemu že je studium a jak jinak se vydělávají peníze. Těsně před zazvoněním tedy sestupovala s bušícím srdcem ze svého kabinetu točitým spojovacím schodištěm do přízemí k počítačové učebně, když se ve výklenku opět ocitla před zrcadlem.

Zapitvořila se před ním.

Bylo to absurdní, ale právě proto znovu vkročila do svého odrazu. Ten zase místo ní vystoupil ze zrcadla ven a odkráčel přežít výuku se IV.B.

Dala se současně chodbami vpravo i vlevo, ale po několika krocích obě chodby opět splynuly. I ona tedy splynula. Sestupovala nyní již jednotná železnými točitými schody do podzemí historického školního objektu. Prošla podzemím skleníků sousední botanické zahrady a vytušila, že je na místě. Stála v hale podepřené litinovými sloupy se secesními hlavicemi. Na nástupišti brněnského metra zde korzovali pánové a dámy v kostýmech moderních i historických. Podle fotografie z nástěnky jejich průmyslovky poznala pána s vlčákem na vodítku: byl to bývalý ředitel školy, kterého po válce oběsili za to, že poslal nejstarší ročníky studentů na práce do Německa. Ano, byl to on. Bydlel v ředitelském bytě školy a za nocí se prý se psem procházel temnými chodbami budovy. Interessantní představa.

„Vy jste tu nová?“ oslovil ji vlídně rezavý mladík. „Potkali jsme se včera, že?“

„S někým si mě pletete,“ ohradila se, ale pak si vzpomněla. Jistě, byl to ten mládenec, který ji s kolečkovými bruslemi a s pitbulem za soumraku minul na cyklistické stezce. „Nebo jsme se včera viděli u Svratky?“ připustila.

„Je to nádherná řeka,“ zasnul se, „a v noci je nejkrásnější. Kolkolem klid, na břehu kvete rozrazil,“ pohlédl na ni tázavě.

„Nezvala s rozrazilem jsme měli k maturitě,“ vzala mu vítr z plachet.

Zasmál se úsměvem Brada Pitta. „Já vás jen zkoušel!“

Tomu úsměvu nešlo odolat, usmála se proti své vůli rovněž. Ale rozhodla se k cestě zpět, nemůže přece svoji dvojnici nechat napospas IV.B.

„Kam jedete, že bych vás doprovodil?“ nabídl se. „V trasách brněnského podzemí se vyznám jako málokdo. Ale nechci se nikterak vnucovat.“

„Jdu zpět do Střední průmyslové školy na Sokolské ulici, je to odtud kousek.“ Doufala, že jej tím odradí, ale tak trochu jeho nabídku i vítala, neboť kdo se dokáže usmát jako Brad Pitt, že.

„Do Střední průmyslové školy na Sokolské ulici je to hezká procházka,“ připustil. „Chodba sem, chodba tam, schody nahoru, pak zrcadlem ven na točité schodiště mezi přízemím a patrem...“ zamyslel se, „ale tam vás může doprovodit i tamten pán s německým ovčákem, rovněž se vyzná!“ ukázal bradou na bývalého ředitele. „Jsme tu dole jako jedna rodina.“

„Taky Julius Fučík je tu s vámi?“

„Jak to víte?“

„Děkuji, dojdu sama.“ Měla toho až po krk, Brad Pitt, Nebrad Pitt. Ani jeho filmový úsměv není všechno.

„Teď už je tu Julius Fučík i s vámi, takže s námi,“ ujistil ji. „Jako jedna rodina, chcete jeho e-mailovou adresu? Adresu Julia Fučíka myslím.“

Prchala zpět chodbou sem, chodbou tam, po železných točitých schodech nahoru, rozdvojila se opět na dvou chodbách paralelních, až opět stála za zrcadlem. Když jí prošla, vydechla si a vyplázla do něj na sebe jazyk.

V počítačové učebně vstoupila do své dvojnice a vynadala nejbližšímu studentovi za to, že není přezutý.

„My se přece na naší škole nepřezouváme!“ podivil se.

Měl pravdu, ještě si nestačila vyzvednout v lékárně recept. To bude hlína, ten konkurz. Nikdy nebyla na zrzky, ale ten jeho úsměv! Jenže ten jeho Nezval. A Fučík! Potom ale ruku v ruce jeli s Bradem Pittem na kolečkových bruslích cyklistickou stezkou vinoucí se malebně mezi Skalistými horami za nimi poklusával pitbul byla propocená přesně tak jak to má být a Brad se perfektně přizpůsobil jejímu tempu.

„Vy se usmíváte, paní profesorko!“ pronesl ohromeně nepřezutý student z první lavice do ticha.

Celá IV. B. na ni vyjeveně civěla.

„Přečtěte nahlas poslední zápis ve svém sešitě,“ přikázala suše studentovi. „Mají to ostatní rovněž tak? Ano? Tak si dál napište, že programování patří k základním dovednostem moderního člověka...“ To už držela pevně realitu za uši a neusmívala se ani náhodou.

4 Kdo je na bustě v rohu místnosti?

Držela pevně realitu za uši, neusmívala se ani náhodou, takže ačkoli šla do konkurzu jen pro srandu králíkům, připravila se na něj přesto s inženýrskou důkladností. Zjistila si na internetu, co je to vlastně ta psychagogika, v části informačního systému Univerzity Míru, který byl přístupný civilní veřejnosti, si prohlédla publikační činnost majora doktora Myslivce, ředitele pracoviště. Knihu sice nenapsal žádnou, zapamatovala si tedy alespoň názvy některých jeho článků: Omezenost trestní odpovědnosti u intoxikovaných vojáků základní vojenské služby (in Pedopsychologické rozhledy), Vliv ipsace na zločinnost vojáků základní vojenské služby a na jejich připravenost k boji (in Nová psychagogika, sborník), K velikosti penisu ve vztahu k nonverbální komunikaci vojsk NATO (in Psychagogický VÚ AV), Nevhodnost koprolalie při velení

v profesionální armádě (in Profesionální armáda, sborník konference UM), Pozorování, sebezpozorování a experiment ve výzkumu psychagogické intuice velitelského teamu (in Velení profesionální armády, sborník konference UM).

V databázi univerzitní knihovny si publikace PaedDr. Ladislava Myslivce, CSc. doplnila i o některé jeho články starší, v IS UM již neuvedené: Naše socialistická armáda ve světle Poučení z krizového vývoje (in Věstník MO ČSSR), K úkolům armádní pedagogické psychologie po XV. sjezdu KSČ (in Věstník MO ČSSR), Jak dál v pedagogické psychologii po XVI. sjezdu KSČ (in Věstník MO ČSSR), Odkaz A.S.Makarenka ve výchově vojáků naší armády stále aktuální (in Obrana lidu), Cíle pedagogické psychologie po XVII. sjezdu KSČ (in Věstník MO ČSSR), N.K.Krupská stále inspirující (in Obrana lidu). Aleně ovšem došlo, že na tyto články se při pohovoru raději odvolávat nebude.

Plešatý primář se nemýlil, samotný konkurz byl opravdu terapeuticky výživný. Mezi nervózními adepty byla jediná žena. Nenechala se tím vyvést z míry, když nic, tak alespoň bude jedinečná. Je obtížné zodpovědně vybrat mezi deseti muži toho nejlepšího, když je však v nabídce i jedna slečna, proč nesáhnout právě po ní? Pakliže jsou ovšem členové poroty muži. Oblečená byla decentně do odstínů zeleně, khaki sukni ve své garderobě nenašla.

Komise ji pozdravila povstáním. Zaujala před ní tedy rovněž stoj spatný a mírně se při něm uklonila, salutovat ani náznakem by jistě nebylo vhodné.

„Jmenuji se inženýrka Alena Markvartová a dostavila jsem se ke konkurznímu řízení na funkci správce sítě Výzkumného ústavu vojenské psychogiky,“ představila se zmužile.

Potěšeně na ni hleděli. „Posaďte se!“ zavelel blahosklonně vysoký, astenický papaláš s knírem, bradkou, vlasy sčesanými nazad a s majorským označením, zajisté doktor Myslivec. Povel byl určen jak pro ni, tak pro komisionální přísedící.

Dala si pozor na to, aby sama usedla jako poslední. Její židle byla umístěna proti řadě porotců, mezi nimiž rozeznala i ženu. Docela sympatickou ženu v civilním oděvu. Alena dokázala obletět pohledem všechny přítomné a vynutila na své tváři cosi jako skromný, avšak sebevědomý náznak úsměvu. Nesesedla ani ustrašeně na kraji židle, ani se bohorovně nerozvalila, zvolila cosi

mezi tím, kolena ponechala cudně u sebe a ruce položila co nejpřirozeněji na svá stehna. Je od nich docela nesportovní, že se sami rozvalují za neprůhledným stolem, ale ji přišpendlili jako hmyz na sedačku trčící volně v prostoru. Proboha, jak asi mají sedět správní vojáci?

Předseda komise se prohraboval v lejtrech, ostatní se dívali na ni se směsicí vyčkávavé vážnosti podbarvené náznakem sympatií. Oboustranné mlčení se prodlužovalo a Alena si uvědomila, že i ono může být záměrnou součástí rozehrané partie. První tah byl každopádně na nich. Sama se momentálně zaměřila na frekvenci svého dechu a na uvolněný klid končetin; žádné nervózní poklepávání, žádné žmoulání kapesníčku, žádné otevírání a zavírání kabelky. Schválně si s sebou nevzala kabelku, hrála na seriózní uvolněnost své nonverbální komunikace, na niž je předseda podle názvu jednoho svého článku nejspíše odborník.

„Jistě je vám známo, slečno adeptko, že jde sice o konkurz na místo civilního zaměstnance našeho vojenského pracoviště, vojenského ovšem musím podtrhnout, raději dvakrát podtrhnout.“ Doktor Myslivec se zálibně poslouchal, nezvedl pohled od svých spisů a nejspíše z nich proslov četl. Úsměv na tváři proto nahradila grimasou soustředěné vážnosti a přejížděla pohledem obličejem členů komise. Měla pocit, jako by od ní svoje pohledy odvraceli. Možná se styděli za to, že už je o vítězi konkurzu předem rozhodnuto. Možná se nudili při deklamaci, která všem kandidátům předříkává to samé. Možná duševně pobývali ve svých nevojenských světech. Možná je bolely zuby nebo jim chcipla kočka. Předseda konkurzní komise předčítal dál: „Takovému správci počítačové sítě projdou chtě nechtě pod rukama materiály o různém stupni utajení. V případě přijetí byste proto musel podepsat závazný slib mlčenlivosti o všem služebním dění...“

Všimla si s jistou dávkou poťouchlosti, že si jeho nepřechýlení předem připraveného proslovu do ženského rodu členka komise povšimla. Střelila totiž pohledem po Aleně a zajiskřilo mezi nimi jakési dámské spiklenectví. Najednou byla opravdu klidná a nemusela nic předstírat. Vždyť opravdu jen ona cosi hraje i oni cosi hrají, všichni něco hrajeme. Nachýlila proto hlavu na stranu a souhlasně pokyvovala.

Když předseda konečně skončil, zvedl k ní pohled a odložil brýle. Zahovořila v odpověď pevným hlasem a s takovou mírou přesvědčivosti, že se až sama sobě divila: „To všechno si zajisté uvědomuji v plném rozsahu, jinak bych se ani na tak zodpovědné místo nehlásila.“

„A proč se tedy na tak zodpovědné místo hlásíte?“ zeptal se všetečně jeden komisař a vycítila v jeho otázce náznak ironie.

„Protože si přeji, aby moje zaměstnání nepostrádalo smyslu, abych dělala něco opravdu užitečného. A co může být smysluplnějšího, než obrana vlasti?“

Vyrazila jim dech, protože takovou zhůvěřilost jistě nikdo z ostatních adeptů nevyslovil.

Sklopili hlavy a dívali se na stůl před sebou. Její výrok jimi dozajista otrásl.

První se vzpamatoval předseda: „Máte nějaký osobní vztah k psychagogice? Měl bych upřesnit k vojenské psychagogice, ale přece jen záběr našeho výzkumu je obecně širší.“

Básnila tedy o psychagogice a dávala si pozor, aby co možno věrně užívala formulace doktora Myslivce z jeho porevolučních článků. Plkala dokonce i o tom, že by se právě psychagogice chtěla věnovat ve svém postgraduálním studiu. Lhala, jako když tiskne. Členové komise rozvlnili strnulá držení těl, zvrátili se do opěradel, podepřeli si hlavy, bloudili zraky po stropě.

Jen předseda se potěšeně usmíval: „Myslím, že jste nás v tomto punktu docela přesvědčila,“ rozhlédl se po ostatních. Ti příkyvovali. „Byla byste ochotna vést i nějaká cvičení z psychagogiky na naší Univerzitě? Myslím v případě vašeho doktorského studia?“

„To by bylo krásné,“ rozzářila se otlemeně a čekala, že už ji konečně někdo z porotců vykopne ze dveří. S gustem a podběrákem. Nevykopl.

„Má ještě někdo nějaký dotaz?“ rozhlédl se předseda po ostatních. Postupně po řadě vrtěli hlavami. Jenom jeden porotce se jí plaše otázal, zda umí anglicky. Ujistila jej, že anglicky pochopitelně umí, a že její četba odborné i krásné literatury je takřka výhradně vedena v angličtině. Doktor Myslivec povstal. Vyskočila i ona a ze židlí se zvedla celá komise. „Slečno inženýrko,“ rozloučil se s ní její budoucí nadřízený, „po skončení pohovorů si počkejte na

vyhlášení výsledku. Ale ještě, schválně,“ zažertoval, „kdo je tamhle na té bustě v rohu místnosti?“

„Náš první prezident Tomáš Garigue Masaryk,“ odvětila důstojně.

„Věděl jsem, že to budete vědět.“

Když potom všichni adepti nastoupili do řady na vyhlášení výsledků, ani ji nepřekvapilo, že zvítězila. Slavně zvítězila.

Bude si muset u plešatého primáře nechat předepsat další prášky. Nastojte! Ona a Univerzita Míru. To je jako plešatý primář a panna.

5 Olympiáda v bazénu

Plešatý primář a panna je líbezný protimluv, ale že by měl ten stařec pravdu? Že by jen planě nežvanil? Měla by se zapít vlažnou vodou.

Protože si pro den konání konkurzu zajistila na průmyslovce z vyučování den volna, přemítala ve svém podnájmu, jak vítěznou bitvu završit. Bruslení pro tentokrát zavrhl. Ale co si jít zaplavat? Na Kometě v Lužánkách mají padesátimetrový bazén ve večerních hodinách vyhrazen pro veřejnost, po jeho zavření se ještě projde nočním Brnem a možná někoho potká. I když nepotká, dá si ve stánku na České ulici langoše nebo vařený kukuřičný klas. A před spaním ze sluchátek Magdalenu Koženou. Což není tak špatný program. Na Univerzitu Míru pochopitelně nenastoupí, není přece na hlavu padlá. Alespoň příjemně překvapí uchazeče ve vítězném pořadí stříbrného.

Ve frontě na plavky si před ní mládenec četl si z knížky. Místy se smál, až se za břicho popadal. Upustila zvědavě igelitovou tašku s ručníkem a plavkami. A když se pro ni shýbla, přečetla si název publikace: Knižka s červeným obalem od Alexandry Berkové. Není to ta slavná feministka? Tak proto se ten kluk směje! I když o feminismu nic nevěděla, myslela si o něm svoje. Výzkumný Ústav Vojenské Psychagogiky by byl zajisté to pravé pracoviště právě pro feministku, ale to je vojenské tajemství.

Bazén byl poslední hodinu již poloprázdný, lidé mají pro večery jistě atraktivnější program. Našla si volnou dráhu a makala, nejdříve čtyřikrát sto metrů polohovky, potom už jen lážo plážo vyplavat splývavá prsa a k závěru svůj vlastní styl naznak. Alexandru Berkovou by si mohla přečíst. Podívá se na ni alespoň přes internet. A třeba jí i napíše e-mail, to přeřeknutí pana předsedy vojenské komise by ji mohlo zaujmout.

Vtom přímo před ni jakýsi ničema skočil bombu a Alena měla plná ústa i nos chlorované vody. Dožbluňkala k okraji bazénu, aby se z toho vzpamatovala. Pro dnešek už plavání bylo dost, za chvíli by ji stejně vyhnali z vody.

„Slečno, dáte si s náma hoňku přes roh?“ oslovil ji čtenář Knížky s červeným obalem. Nebyl to nakonec on, kdo ji před chvílí svým skokem tak rozhodil?

„Už bych to nevydýchala,“ odmítla jeho návrh.

Nevzdal se: „Tak dáme skoky. Z prkna nebo z bloků?“

Hrstka zbylých koupálistů se k němu nadšeně připojila. Přidal se i plavčík: „Dnes výjimečně necháme otevřeno o něco dýl, jelikožpáč dnes mě vyhodili z biomechaniky, tak slavím,“ naléval z plastového kanystru víno do umělohmotných kelímků. „Na naši fakultu kotrmelců,“ podal jeden pohárek i Aleně, „abych se prochlastal až na olympiádu a natrhl prdel Američanům. Abychom se prochlastali do Číny všichni,“ velkorysým gestem opsal paží oblouk s hloučkem ostatních plavců.

Až nyní jí došlo, jak jsou všichni lepě sošní. A taky si všimla, že tu zbyla už jen jediná zástupkyně ženského pohlaví. Aby mě tak kolektivně lepě sošně znásilnili, lekla se, k tomu šílenému konkurzu by to pasovalo tak akorát. K čertu s alkoholem.

„Já jsem plavec,“ představoval se plavčík, „a tihle kolem jsou naše gymnastická reprezentace. Vy jste taky od fochu nebo inteligent?“ přituknul si s ní. „Že se ptám, blbec, vždyť vaše nohy na prsa mají šikmý střih a znak plavete úplně svojsky, ten by nebyl ani na zápočet, takže inteligent. Inteligentka,“ opravil se.

„Ode dneška vojenská inteligentka, možná,“ pochlubila se v dobrém rozmaru a vrátila mu prázdný kelímek. Znovu jej naplnil.

„Já tedy nejsem ani plavec, ani gymnasta,“ ohradil se čtenář Alexandry Berkové, „já nejsem vůbec sportovec, já nic, já muzikant,“ komicky zkroušeně posmrknul.

„Já prosím rovněž nejsem ani plavec, ani gymnasta, dokonce ani muzikant,“ ozvalo se vedle ní, já jsem Sven.“

Stiskla podávanou ruku a hleděla do obličeje zrzkovi z podzemního nástupiště, tomu kolečkovému bruslaři s pitbulem. Kde ten se tu vzal! Je ovšem pravda, že muskulaturu měl vypracovanou snad nejlépe ze všech. V rozpacích ze sebe vypravila svoje jméno.

„Alena, pánové!“ zahalekal zrzek, „ale jenom já smím říkat Alenka, protože my se už známe.“ Ukláněl se s komickou vážností všem dokola a přijal od plavčíka rovněž plný pohárek: „Já jsem Sven a můžete mě přátelsky oslovovat Svene.“ Postavil se na startovní blok a zvedl svůj kelímek: „Na vítězství biomechaniky nad biomotorikou, na pokoření amerických plavců a čínských gymnastů, na vojenskou inteligentku Alenu, na skoky do vody hurá!“ vyzunkl obsah pohárku, odložil jej vedle sebe a skočil do vody saltem nazad.

Ostatní mládenci následovali jeho příkladu. Metali ukázkové kozelce s rozběhem i bez, pak se i s kanystrem přestěhovali na opačnou stranu bazénu k prknu a skokanské věži. Plavčík seděl opřený zády o kachlíkovou stěnu, naléval víno a hořekoval, čím že se bude živit, až zapomene plavat. Tázal se Aleny, jestli by mu protekčně nezajistila místo vojenského plavčíka. Gymnastům že je hej, ti mohou metat svoje kotrmelce jako klauni v cirkusu.

Místo vojenského plavčíka mu přislíbila rukoudáním.

Muzikant vyhlásil oficiální soutěž ve skocích z trojky. Vítězi věnuje svoji nejnovější kantátu s názvem Pučení ňader. Plavec už nemůže chodit, proto bude fungovat jako technický rozhodčí. Alena bude fungovat jako rozhodčí pro umělecký dojem. Plavčík souhlasil a poslal muzikanta do své služební kabiny pro nový kanystř, vsedě všem nalil a rozplakal se, že jej nikdo nemá rád. Potom nechal před sebe do řady nastoupit všechny soutěžící. Aleně to něco připomenulo.

„Pánové,“ pravil, „moje společenská únava není na překážku regulérnosti soutěže. Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Sportu zdar!“ Pak se pobryndal vínem a škytnul: „Sportu!“

„Zdar!“ odpověděli sborově nastoupení závodníci.

„Já to Pučení ňader napíšu jako mužský sbor,“ mumlal inspirovaně muzikant, „po vzoru Janáčka.“

„A bude to zpívat Magdalena Kožená,“ rozhodla Alena.

První nastoupil rusovlasý Sven. Usedl na konec skokanského prkna a z přednosu snožmo přešel tahem do stoje na rukou.

„Obyčejnej špicr, ten svede malý dítě,“ odfrknul si pohrdavě jeden z gymnastů.

Sven ve stoji na rukou konec prkna mírně rozkmital a zasunul se dolů k hladině. Během třímetrového pádu ještě cosi protočil, pokud to Alena dokázala postřehnout. Každopádně zajel do hlubiny tak, že voda ani nevystříkla. Jenom se zavlnila odkudsi zdola a roztáhnula v širá kola.

„Tři body,“ ohodnotil to plavčík.

Alena za umělecký dojem přihodila: „Čtyři.“

Nastoupil další borec a ve stoje čelem k bazénu zvyšoval kmitání skokanského prkna tak, aby byl katapultován co nejvýše. Při každém výskoku měl po gymnasticku vzorně natažené špičky chodidel. Najednou pokrčil kolena, ustálil prkno a zavolal: „Kde je?“

„Kdo kde je?“ nechápal technický sudí.

„No ten Sven. Kde je?“ hleděl borec pod sebe.

I Aleně došlo, že Sven se dosud nevynořil. Teď už se nakláněli všichni nad bazénem. Hlavně nepanikařit, zmatkoval někdo. Rozdělíme si prostor pod vodou na úseky, organizoval jiný. Byl vožralej, konstatoval kdosi. To bude průser, obával se další. Naskákali všichni do vody a prohledávali dno pod věží. I Alena se snažila. Jenže minuty plynuly a výsledek se nedostavoval. Nacházeli pod hladinou jeden druhého. Sven nikde.

Byla už na pokraji sil, když se vynořila nabrat dech a hleděla do obličeje Svenovi.

„Koho hledáme?“ ptal se.

Lapala po dechu: „Tebe! Přece tebe hledáme!“

„Já taky hledám,“ divil se, „takže vlastně hledám sebe?“

Vyškrábali se všichni z vody a vyčerpaně sesedli kolem plavčikova kanystru.

„Vždyť to byl fór,“ vysvětloval Sven, „podplaval jsem bazén u dna až na konec a dal ještě pár metrů zpět, až támhle k žebříku. Měl to být bonus k nízké technické hodnotě skoku.“

„Vyblej si ksicht s bonusem,“ třásl se plavčík. „Mám já tohle zapotřebí? No vážně, mám já tohle zapotřebí?“ Už ani nerozléval víno do kelímků, ale pil rovnou z hrdla kanystru, který pak předal dalšímu žíznavému. „Loni ta utopená učitelka a teď tohle, po pracovní době, tjo, to by byl fest průser.“

„Tak předvedu na opravu skok jiný, tentokrát s vynořením v řádném časovém limitu,“ hrnul se k věži Sven.

„Prdlajs, doskákáno, končíme,“ zabrzdil jej plavčík, „jen ještě dopijeme tohle víno,“ uklidnil se. „Do zítřka by zkyslo,“ škytnul.

Zhasli plaveckou halu a nechali svítit jen bezpečnostní světélko nad vchodem. Muzikant jim zazpíval melodii své vznikající kantáty, plavčík vesele vylíčil průběh zkoušky z biomechaniky. Alena se nedala zahanbit se svým konkurzem. Když kanystr vyschnul, oblékli se a přesunuli do nejbližšího nonstopu. Z něho ji Sven doprovodil až k jejímu podnájmu. Respektive ke dveřím domu, kde dočasně bydlela. Když si nařídila budík, aby řádně stihla dnešní výuku, bylo venku již světlo. Sáhla do misky s nakrájeným jablkem, jenže ta už byla prázdná.

(V předposlední kapitole Sven zmizí stejně jako zde v bazénu, ale už se neobjeví.)

(OBDOBNÁ ÚVODNÍ KAPITOLE BUDE KAPITOLA ZÁVĚREČNÁ. Vyhrát si v ní s dialogem primáře Kunderovy povídky. Jana přijde lékaři říct, že celý ten Svenův svět zmizel, stejně jako Sven sám. Lékař se jí na Svena ptá. Ona

odpovídá, že dovedl být sám, respektoval její sklon k obavám a úzkostem, nelámal přes koleno její splíny, nikdy se s ním nenudila. Naučil ji vidět svět krásný a cítit se v něm dobře. Vznikla mezi nimi jakási podivná intimita, ale bez sexu. Dokonce jí sám vybíral její mužské přátele... Lékař v závěru konstatuje, že je nejspíše těhotná. „Se Svenem?“ ptá se. „Nejspíš s ufonem,“ odpovídá Jana.).

Epilog

„Měl jste svým způsobem štěstí,“ řekne šmajdavý čert Svenovi. „Brno přece není špatná štace.“ Přičichne ke žluté mázdře, kterou si vyloupne z ucha. „Jistě, starý Belzebubovovič měl v papírech bordel a z Ponávky za jeho poverenictví vznikla stoka,“ s mlasknutím si vysaje díru v zubu a slízne žlutou mázdru.

Sven raději pohlédne jinam, aby se nepozvracel.

„Udělalí z nás disidenty,“ bude nevzrušeně pokračovat šmajda, „zahnali nás do kotelen v podzemí, ale my měli svoje i bez práce. Čertovina byla součástí světového názoru, vždyť i Lenin byl zrzavý.“

„Já se jim o Brno neprosil, já mohl zůstat v ešdézetce jako instruktor!“ skočí mu do řeči Sven.

„Mladou perspektivní krev to chtělo, nasadit jim do sametu rezavé filcky,“ bude si stát za svým šmatloň. „Vždycky jsem vám říkal, nahoře na úžeh bacha, bacha na úžeh, nemáme v kožichu tendlencten melacosi. Ale to je jako když hrách na zeď hází,“ mávl rukou. „Vy mladí jste holt s celým svým podělaným Internetem chytřejší a na naše zkušenosti nedáte.“

Sven se rozhlédne kolem. Všichni čerti jsou rezatí. Starý Belzebub, ryšavý a chlupatý jako kozel, si na rozvrzaném trůnu vystřihuje chloupky z nosu. Zrcátko mu přidržuje jeho zrzavý fámulus Ezau sotva odrostlý čertovské pubertě. Belzebubovi ale trčí chlupy i z uší a obočí má srostlé jako legendární kníže brněnských básníků.

„A s tou teleportací jste to posadil na hrnec definitivně. Chapče nešťastný, vždyť Charles Bennet je taky náš agent, do jeho džobu jste se neměl montovat.“

„Jak mám, prokrindáčka, vědět, kdo je náš agent a kdo není?“

„Držte se rezavých vlasů, jak jste se učili v první obecné. Van Gogh, Vivaldi, Barbarossa, Pyrrhos... vždyť jste to, krucinál, museli odříkat jako když bičem mrská ještě před vyjmenovanými slovy!“

„Ale no jo,“ pokrčí Sven paži do pravého úhlu a pohlédne zálibně na svůj biceps.

Šantala si závistivě odfrkne: „V posilovně jste hrdinové, ale na strom vylézt se bojíte. A dříví naštipat neumíte.“ Zvedne obočí a zastříhá ušima, jak to jen čerti umí. „Na toho rusovlasého cheruba si dejte majzla, to může být provokatér s tím jeho hihi!“

Obsah

- 1 Zapít vlažnou vodou**
 - 2 Šaty z oříšku a k tomu koně, co zpívá hlasem Goťáka**
 - 3 Na naší škole se nepřezouváme**
 - 4 Kdo je na bustě v rohu místnosti?**
 - 5 Olympiáda v bazénu**
- XX Epilog**